

Sygn. akt VII Kzw 212/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie - VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pukas

Protokolant : Renata Koziel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej: Dariusz Bereza

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **T. G. (G.)**

c. S. i I. z domu W., urodz. (...) w C.

skazanej za czyn z art.286 §1 k.k. i in.

zażalenia wniesionego przez skazaną w dniu 25 lutego 2016r.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 23 lutego 2016r., sygn. akt III K 572/11 (Ko 6014/15)

w przedmiocie odmowy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Częstochowie na podstawie art.152 k.k.w. a contrario odmówił warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec skazanej T. G., orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie w sprawie sygn. akt III K 572/11 z dnia 09.08.2011 roku.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła skazana T. G., która powołała się na zły stan zdrowia uniemożliwiający jej odbywanie kary pozbawienia wolności. Z treści zażalenia wynika, że skarżąca domaga się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie skazanej nie zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek z innych przyczyn niż te, które przytoczył Sąd Rejonowy.

Sąd Rejonowy uzasadnienie braku podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanej ograniczył do przytoczenia tezy uchwały

7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009r., I KZP 32/08 (mającej moc zasady prawnej) oraz wskazania, że T. G. wniosek o kolejne odroczenie kary złożyła po upływie wcześniej udzielonego okresu odroczenia.

Jednak wyłożony przez Sąd Najwyższy sposób obliczania łącznego okresu odroczenia, stwarzającego możliwość ubiegania się o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie ma jednak zastosowania do realiów niniejszej sprawy. **Dotyczy on bowiem łącznego okresu odroczenia określonego w treści art. 151 § 3 k.k.w., tj. fakultatywnego odroczenia przewidzianego przez ustawodawcę w art.151 §1 k.k.w.**

W niniejszej sprawie wobec T. G. postanowieniem z dnia 8 maja 2014 roku Sąd Rejonowy odroczył wykonanie kary pozbawienia wolności w sprawie III K 572/11 na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 8 listopada 2014 roku na podstawie fakultatywnej, tj. art.151 §1 k.k.w. Natomiast po rozpoznaniu wniosku skazanej z dnia 16 grudnia 2014 roku o odroczenie wykonania kary, Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 28 maja 2015r. odroczył wobec skazanej wykonanie kary pozbawienia wolności na okres do dnia 8 listopada 2015 roku, **jako podstawę prawną wskazując art.150 §1 k.k.w. (obligatoryjne odroczenie)**, czyli w oparciu o istnienie ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary.

Art.150 §1 k.k.w. nie przewiduje żadnej granicy czasowej odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności z powodu ciężkiej choroby. Jest nią ustanie przeszkody, które należy utożsamiać nie z wyzdrowieniem (ustaniem choroby), ale ze złagodzeniem ostrości jej objawów i przebiegu do stanu, który nie uzasadnia już uznawania tej choroby za ciężką. Odraczając wykonanie kary na podstawie art. 150 k.k.w., sąd wskazuje termin, do którego to odroczenie następuje. Jeżeli po upływie okresu odroczenia orzeczonego przez sąd kolejne orzeczenie lekarskie nadal będzie stwierdzało istnienie u skazanego ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonanie kary, nastąpi odroczenie jej wykonania na dalszy, określony czas lub zawieszenie postępowania wykonawczego.

W myśl art.152 §1 k.k.w. jeżeli odroczenie wykonania kary nieprzekraczającej roku pozbawienia wolności trwało przez okres co najmniej jednego roku – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie tej kary na zasadach określonych w art.69-75 k.k. Reguła ta ma zastosowanie zarówno do przypadków odroczenia wykonania kary na podstawie art.150 jak i 151 k.k.w.

Natomiast wyłożony przez Sąd Najwyższy sposób obliczania rocznego okresu odroczenia stwarzającego możliwość ubiegania się o warunkowe zawieszenie wykonania kary ma zastosowanie do kilku odroczeń, do których, stosuje się ograniczenie czasowe przewidziane w art.151 §3 k.k.w.

Zgodnie z art. 151 § 3 k. k. w., odroczenie wykonania kary może co prawda być udzielone kilkakrotnie, jednak łączny okres tego odroczenia nie może, co do zasady, przekroczyć roku, a okres odroczenia biegnie od dnia wydania postanowienia w tym przedmiocie (art. 151 § 2 k.k.w.). Zarówno w treści art. 151 § 2 i § 3 k.k.w. mowa jest o okresie odroczenia. Skoro więc w § 2 tego przepisu mowa jest, że okres odroczenia biegnie od daty wydania postanowienia w tym przedmiocie, to łączny okres odroczenia wskazany w § 3 winien być liczony od daty wydania pierwszego postanowienia w przedmiocie odroczenia wykonania kary. Za taką interpretacją przemawia również literalne brzmienie przepisu art. 151 § 2 k.k.w., gdzie mowa jest o rozpoczęciu biegu okresu odroczenia od daty wydania postanowienia w tym przedmiocie. Zawsze więc pierwsze postanowienie o odroczeniu wykonania skazanemu kary pozbawienia wolności będzie inicjować początek biegu okresu odroczenia, w tym również łącznego okresu odroczenia, o którym mowa w art. 151 § 3 k.k.w. Implikuje to wniosek, że data końcowa udzielanych, również kilkakrotnie, odroczeń nie może wykroczyć poza okres roku kalendarzowego, liczony od dnia wydania pierwszego postanowienia o odroczeniu.

Orzekając zatem w realiach niniejszej sprawy o odroczeniu wobec skazanej kary pozbawienia wolności wyłącznie w oparciu o przepis art. 151 § 1 k.k.w., tj. na podstawie fakultatywnej, skoro pierwsze postanowienie wydał 8 maja 2014 roku, to wydając drugie postanowienie w dniu 28 maja 2015 roku mógłby odroczyć wykonanie kary wobec skazanej T. G. jedynie do dnia 8 maja 2015 roku, **bowiem data końcowa udzielanych odroczeń nie może wykroczyć poza okres roku kalendarzowego, liczony od dnia wydania pierwszego postanowienia o odroczeniu, a** okres pomiędzy datą zakończenia wcześniej udzielonego odroczenia, a datą kolejnego postanowienia o odroczeniu, wlicza się tylko wówczas, gdy wniosek o kolejne odroczenie został złożony przed zakończeniem wcześniej udzielonego okresu odroczenia.

W sprawie niniejszej wnioski o kolejne odroczenie skazana złożyła już po upływie pierwszego okresu odroczenia, a zatem zgodnie z przytoczoną wyżej argumentacją nie mogłaby się skutecznie ubiegać o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 152 k.k.w., gdyż łączny okres odroczenia w oparciu o przepis art. 151 § 1 k.k.w. trwał jedynie sześć miesięcy.

Natomiast umknęło Sądowi Rejonowemu, że drugie odroczenie uzyskała skazana na podstawie art. 150 § 1 k.k.w., a zatem na podstawie obligatoryjnej i wówczas nie ma wymogu, aby drugi wniosek o odroczenie złożony został przed upływem pierwszego okresu odroczenia, byleby suma odroczeń wynikająca z postanowień wynosiła co najmniej jeden rok. W sprawie niniejszej wynosi ona 11 miesięcy i 10 dni. Natomiast jeżeli skazanej uda się uzyskać kolejne odroczenie w oparciu o przepis art. 150 § 1 k.k. i suma odroczeń wyniesie rok, spełnione zostaną warunki do ubiegania się przez nią o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w trybie art. 152 § 1 k.k.w.

Sumując – Sąd Okręgowy w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że wyłożony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 lutego 2009 roku, sygn. I KZP 32/08, której nadano moc zasady prawnej, sposób obliczania rocznego okresu odroczenia, zgodnie z którym:

Do łącznego okresu odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, określonego w treści art. 151 § 3 k.k.w., stwarzającego możliwość ubiegania się o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 152 k.k.w., okres pomiędzy datą zakończenia wcześniej udzielonego odroczenia a datą kolejnego postanowienia o odroczeniu, wlicza się tylko wówczas, gdy wniosek o kolejne odroczenie został złożony przed zakończeniem wcześniej udzielonego okresu odroczenia, przy czym łączny okres udzielonego kilkakrotnie odroczenia nie może, w żadnej sytuacji, przekroczyć roku od dnia wydania pierwszego postanowienia o odroczeniu, chyba że chodzi o kobietę ciężarną lub w okresie 3 lat po urodzeniu dziecka lub sprawowania nad nim opieki

nie będzie miał zastosowania wówczas, kiedy skazanemu/ej udzielono co najmniej dwóch odroczeń, których suma wynikająca z okresów wskazanych w poszczególnych postanowieniach wynosi co najmniej jeden rok, o ile odroczeń tych udzielono na różnych podstawach prawnych, tj. fakultatywnej z art. 151 § 1 k.k.w. i obligatoryjnej z art. 150 § 1 k.k.w. i nie ma tu znaczenia, czy wniosek o kolejne odroczenie wpłynął przed upływem pierwszego odroczenia, o ile – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – pierwsze odroczenie udzielone zostało na podstawie fakultatywnej z art. 151 § 1 k.k.w., a drugie na podstawie obligatoryjnej z art. 150 § 1 k.k.w.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł, jak na wstępie.